

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Dochodzenie uprawnień Parlamentu Europejskiego przed sądami krajowymi

P6_TA(2008)0327

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie dochodzenia uprawnień Parlamentu Europejskiego przed sądami krajowymi (2007/2205(INI))

(2009/C 294 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0222/2008),
  - A. mając na uwadze, że Parlament Europejski nie posiada osobowości prawnej; mając na uwadze, że w rezultacie problemy wynikające z jego specyficznego charakteru stanowią często przeszkodę w obronie jego uprawnień przed sądami krajowymi,
  - B. mając na uwadze, że Parlament szanuje przysługujące Komisji prawo inicjatywy, podtrzymuje jednak swoje własne prawo z art. 192 Traktatu WE do zwracania się do Komisji o składanie projektów legislacyjnych,
  - C. mając na uwadze, że Parlamentowi Europejskiemu przysługują w tym względzie środki odwoławcze przewidziane w Traktacie, które gwarantują dochodzenie jego uprawnień wobec pozostałych instytucji wspólnotowych, takie jak skarga w sprawie zaniechania działania (art. 232 Traktatu WE) czy postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności aktów prawa wspólnotowego (art. 230 Traktatu WE),
  - D. mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność w przypadku uchybienia zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy traktatów, niezależnie od tego, który organ tego państwa poprzez swoje działania lub ich brak spowodował rzeczony uchybienie, co dotyczy także przypadku instytucji niezależnej na mocy konstytucji⁽¹⁾,
  - E. mając jednak na uwadze, że Parlamentowi Europejskiemu nie przysługują takie same bezpośrednie środki dochodzenia uprawnień przed sądami krajowymi, zwłaszcza w przypadkach, kiedy wyrok sądu krajowego jest sprzeczny z uprawnieniami Parlamentu, a Parlament nie może występować jako strona w krajowym postępowaniu sądowym ani wnieść bezpośrednio sprawy do Trybunału Sprawiedliwości, żeby dochodzić ochrony swoich własnych decyzji,

⁽¹⁾ Sprawa 8/70 *Komisja przeciwko Włochom*, Rec. 1970, s. 961.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

- F. mając na uwadze, że Parlament Europejski nie może również zastosować, jako ostatecznego środka, postępowania w sprawie naruszenia (na mocy art. 226 Traktatu WE) przeciwko państwu członkowskiemu, ponieważ uprawniona jest do tego jedynie Komisja,
- G. mając na uwadze, że brak środków odpowiednich do skutecznego dochodzenia ochrony własnych decyzji może zaszkodzić skuteczności Parlamentu Europejskiego jako instytucji politycznej i prawodawczej,
- H. mając na uwadze, że zasada lojalnej współpracy między instytucjami Unii Europejskiej oraz zasada dobrej administracji wymagają, żeby działalnością organów wspólnotowych kierowały kryteria przejrzystości i zrozumiałości, tak aby określone działanie lub jego brak miały jasne uzasadnienie,
- I. mając na uwadze, że dla zaradzenia przedstawionym wyżej problemom należałoby wzmocnić środki, za pomocą których można dochodzić uprawnień Parlamentu, przy czym trzeba tego dokonać nie w drodze zmiany Traktatu WE, lecz poprzez poszukiwanie, w świetle doświadczenia parlamentów krajowych, środków zaskarżenia dostosowanych do szczególnych potrzeb Parlamentu Europejskiego,
- J. mając na uwadze, że wyniki analizy przeprowadzonej w tej sprawie na szerokiej próbie państw członkowskich jasno pokazują, że większość krajowych systemów prawa przyznaje parlamentom krajowym sądowe środki zaskarżenia, które zmierzają do zapewnienia ochrony interesów nie tylko całego zgromadzenia parlamentarnego, lecz również poszczególnych posłów,
- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie podlegają zasadzie „szczerzej i lojalnej współpracy”, ujętej w art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości państwa członkowskie mają obowiązek „przewidzieć system środków zaskarżenia i procedur, który pozwoli na zapewnienie, że przestrzegane będzie prawo do skutecznej ochrony sądowej” ⁽¹⁾,
- L. mając na uwadze, że Parlamentowi Europejskiemu należałoby przyznać środki identyczne lub przynajmniej analogiczne dla dochodzenia jego uprawnień przed władzą sądową, niezależnie czy w postaci Trybunału Sprawiedliwości, czy też sądów krajowych, na zasadzie analogii ze środkami ochrony przewidzianymi w systemach prawa państw członkowskich na rzecz ich własnych parlamentów,
1. wzywa Komisję, żeby uwzględniała wnioski Parlamentu Europejskiego o wszczęcie postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom wspólnotowym przeciwko każdemu państwu członkowskiemu, które naruszy uprawnienia Parlamentu, oraz domaga się otrzymania obszernego uzasadnienia od właściwego komisarza w przypadku, gdy kolegium komisarzy powstrzymuje się od podjęcia żądanych działań;
  2. proponuje dokonać nowelizacji statutu Trybunału Sprawiedliwości w taki sposób, żeby zagwarantować Parlamentowi Europejskiemu prawo do zgłaszania przed Trybunałem swoich własnych uwag w przypadku, gdy sprawa bezpośrednio lub pośrednio dotyczy jego uprawnień, tak żeby udział Parlamentu w postępowaniu, w którym nie występuje on oficjalnie jako strona, nie pozostawał w zakresie uznania Trybunału Sprawiedliwości, jak to przewiduje obecnie art. 24 akapit drugi jego statutu;
  3. proponuje, żeby gruntownie przeanalizowano, czy mechanizm prawny z art. 300 ust. 6 traktatu WE można stosować do przypadków, w których istnieje poważne zagrożenie dla uprawnień Parlamentu Europejskiego, tak żeby umożliwić Parlamentowi zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości o orzeczenie w sprawie zgodności danego aktu prawa krajowego z pierwotnym prawem wspólnotowym, z zastrzeżeniem wyłącznego prawa Komisji do wszczęcia lub niewszczęcia postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom przeciwko państwu członkowskiemu, które ewentualnie dopuściło się uchybienia;
  4. zwraca się do komisji przedmiotowo właściwej o przygotowanie poprawki do art. 121 Regulaminu Parlamentu, tak aby jego zakres objął wszystkie postępowania wszczynane przed dowolnym sądem oraz o przewidzenie uproszczonej procedury stosowanej w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości w ramach postępowania przyspieszonego lub postępowania w trybie pilnym;

⁽¹⁾ Sprawa C-50/00P *Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie*, Zb. orz. 2002, s. I-6677.

Wtorek, 8 lipca 2008 r.

5. ocenia, że należy zachęcać do współpracy Parlamentu Europejskiego i sądów krajowych, podobnej do obecnej współpracy, która już zapowiada dobre rezultaty w niektórych państwach członkowskich, poprzez rozwijanie praktyki proceduralnej, która umożliwi Parlamentowi występowanie w charakterze strony w postępowaniach sądowych, które wszczęto przed sądami krajowymi i które dotyczą jego własnych uprawnień;
6. zwraca się do Komisji, żeby zaproponowała odpowiednie środki prawodawcze w celu zapewnienia pełnej skuteczności dochodzenia przez Parlament swoich uprawnień na drodze prawnej;
7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wpływ planowanej budowy tzw. gazociągu bałtyckiego

P6_TA(2008)0336

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie wpływu planowanej budowy tzw. gazociągu bałtyckiego łączącego Rosję i Niemcy na środowisko naturalne Morza Bałtyckiego (petycje 0614/2007 i 0952/2006) (2007/2118(INI))

(2009/C 294 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając petycję 0614/2007 autorstwa Radvile Morkunaite, podpisaną przez ponad 20 tys. obywateli, petycję 0952/2006 autorstwa Krzysztofa Mączkowskiego, oraz inne skierowane do Parlamentu Europejskiego petycje poruszające problem będący przedmiotem rezolucji,
- uwzględniając Traktat z Lizbony podpisany 13 grudnia 2007 r. przez wszystkie państwa członkowskie,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie Strategii tematycznej dotyczącej ochrony zdrowia i zachowania środowiska morskiego (COM(2005)0504),
- uwzględniając szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniającą dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko ⁽²⁾, a także dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽³⁾ oraz 79/409/EWG ⁽⁴⁾, składające się na pakiet legislacyjny Natura 2000,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie strategii tematycznej na rzecz ochrony i zachowania środowiska morskiego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie strategii dla regionu Morza Bałtyckiego w ramach wymiaru północnego ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Por. Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego (Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 73 z 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 131.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 330.